

[Fibiger.]

det, om den højtærede Indenrigsminister havde fremsat en hel Masse Beregninger, som vi havde kunnet se paa; det havde været formaalstjenligt, idet det maaske kunde have lettet Diskussionen noget, og ogsaa lettet os noget, der selv skulde foretage eller lade foretage Beregningerne; for det er ikke altid saa let at have det paagældende Materiale ved Haanden, hvori- mod Ministeren jo har det.

Saa talte den højtærede Indenrigsminister om, at han forstod ikke, at de Konservative kunde hævde, at Ejendomsretten til fast Ejendom er ukrænkelig, naar man ikke var saa bange for ved indirekte Beskatning at suge Folks Formuer ud af deres Lommer — saadan tror jeg, Udtrykket var. Dertil maa jeg sige, at efter min Opfattelse er der den store Forskel paa en høj Jordbeskatning og Ejendomsbeskatning og indirekte Beskatning — i hvert Fald saadan som den formeß sig her i Landet, hvor den meste indirekte Beskatning, vi har, jo er paa Luksusforbruget —, at den sidste kan man unddrage sig, det kan man derimod ikke med Hensyn til den Skat, der opkræves paa fast Ejendom og lægges paa Grunden i det hele taget, den maa man ud med, enten man vil eller ej — hvis dette Forslag bliver til Lov, vel at mærke, men det haaber jeg indtil videre, at det ikke bliver.

Den højtærede Indenrigsminister og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Fisker talte om Henvendelsen fra Kreditforeningernes staaende Udvalg, og det forekommer mig, at deres Udtalelser lød saaledes, at de Herrer, der havde indladt sig paa at komme med Protester, egentlig ikke havde meget Begreb om det, de talte om. Jeg maa sige, at jeg har den Opfattelse, at det netop maa være de Herrer, der har med de Ting at gøre, der skal gøre opmærksom paa, hvordan Forholdene kommer til at ligge. Hvis en Lov som denne blev gennemført, uden at man havde gjort opmærksom paa, hvordan Forholdene vilde komme til at ligge, kunde man snarere bebrejde dem senere, at de ikke havde henvendt sig paa rette Sted.

Det vilde ikke blive nogen Spøg, hvis Forslaget kom til at virke paa den Maade nogle Aar frem i Tiden, at man fik sine Prioriteter sagt op; det kan blive galt nok med de Skatter, man skal af med, men skulde det blive saadan, at Prioriteterne skulde opsiges paa Grund af de forrykkede Forhold, var der mange, der vilde gaa fra Hus og Hjem, og saa kunde man egentlig med Rette bebrejde Direktørerne, at de ikke

havde gjort opmærksom paa overfor Lovgivningsmagten, at de Følger kunde det faa.

Jeg minder om, hvad jeg for øvrigt ogsaa gjorde opmærksom paa i Gaar, at det i denne Henvendelse udtales, at alt det, der var betalt i Afdrag fra Interessenternes Side, egentlig var opbrugt derved, at det offentlige i de Aar, der var gaaet, havde skudt saa store Prioriteter ind; det havde vist sig, at man i Stedet for at komme ned med Gælden tværtimod havde faaet mere Gæld paa sine Ejendomme.

Den højtærede Indenrigsminister talte ogsaa om, at det var en Monopolstilling at have en Landejendom, og naar der blev rørt ved Monopolerne, begyndte man gerne at røre paa sig, men... (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Nej, det er ikke altid en Monopolstilling at have en Ejendom.) ... Det er ikke altid en Monopolstilling at have en Ejendom. Ja, det kan jo være, det var saaledes. Men naar man har faaet en Ejendom, har købt og betalt den efter bestaaende Love, ved jeg ikke, om det er noget særligt Monopol at have nogen Landejendom fremfor at have sine Penge anbragt i hvilket som helst andet. Nu modererede den højtærede Indenrigsminister jo ogsaa sin Udtalelse, eller jeg har maaske opfattet ham forkert, idet han udtalte, at det ikke altid var en Monopolstilling at have en Landejendom, men indtil videre vil jeg dog være af den Opfattelse, at naar man har en Ejendom og har købt og betalt den med det, som man er blevet enig om med vedkommende, og man betaler sine Skatter og Afgifter o. s. v., saa kan man ikke fra anden Side hævde, at der skulde være noget galt i at anbringe sine Penge der fremfor et hvilket som helst andet Sted. Tværtimod!

Dernæst talte den højtærede Indenrigsminister om en Mand, der havde 20 Tdr. Land, og der vilde nu blive oprettet en Station i Nærheden i Anledning af Elektrificeringen o. s. v. Den højtærede Indenrigsminister fremdrog det som Eksempel paa det, vi vilde holde Haanden over; det var noget, man ikke vilde skulde beskattes. Nu kommer vi jo ind paa det Spørgsmaal, som skal behandles i Morgen, om Grundværdistigningsskatten, og det er jo et ganske andet Forhold. Fra konservativ Side har vi altid udtalt, at naar det blev konstateret ved Salg, at nogen havde tjent en hel Del ved Samfundsforanstaltninger, kunde det være rimeligt, at man afleverede en Del af det til Samfundet, som havde foraarsaget, at Værdistigningen var kommet. Eksemplet var derfor ikke saa heldigt valgt i Forbindelse med det Spørgsmaal, vi behandler i